

Utolsó levél Sepsi Dezsőnek

Azokban a régi időkben, az erdélyi táncházak születése körül, amikor még – mindenek kezdetén – éjjel-nappal népzenet hallgattunk valamennyien, akiket megérintett az; amikor, ha együtt muzsikáltunk, az imádkozásnak neveztetett; amikor még mind hittünk nemcsak a zenében, de egymásban is; amikor három zenekar is harcolt azért, hogy primása Te legyél, már akkor megjósoltad egy leveledben azt, ami most olyan hihetetlenül korán bekövetkezett:

„...a hó hívogat: lepel ami eltakar, eltemet..., de én inkább választom csipkés szemfedőnek az Eget, mert az Ég-ég, tehát elhamvaszt, s így fejfa nélkül is fogom jelezni néha – napfogyatkozást okozva – az Igazunkat... A leheletfinom lebegésből, a már-már nem én állapotból visszanezék magamra, és megmérettetek és hiányosnak találtatok. Aztán pedig felnézek a csodára, térdre borulok és imádni kezdem. Később Istentagadó leszek s kemény kézzel tüzet küldök az égre (hátha kioltja), ám a fény – a Fény megvakít engem. Mégis látom, tudom: lesz jövőm, világtalan, de örök. Remélem, az ég majd betemet...” írod 1977-ben. Leveleidben biztatsz-bátorítasz: tanuljam csak a népdalokat, hogy együtt muzsikálhassunk s magad pedig az egyre sűrűsödő gyűjtések, fellépések, Ifjúnunkás Matiné, a gyakorlások és próbák közepette is minden erőddel azon vagy, hogy a Zeneművészeti Főiskolán jegyeid jók és nagyon jók legyenek. S közben őszintén és erősen hiszel a népzene igazában. Emlékszel? Nagy László soraival biztattuk egymást Csíkszerdában, amikor a Bodzafa nevet adtuk az együttesünknek egy májusi éjszakán: „Áll az ember a tájban, vassá mered a lába / fönséges fejét bánat, bitangság fölé vágja- / s látja: az újabb harcok zöld arénája megnyílt / mellébe levegőt vesz, tartja – egeket zendít.” Később elsodródtunk egymás mellől, annyian elmentek az egykori népzeneészeink közül új hazát választani, s mi, kevesek, akik maradtunk, talán nem figyeltünk eléggé egymásra. Jöttek-mentek kósza hírek, ritkán betegségedről beszéltél, de nem panaszkodtál, szívesebben meséltél gyerekeidről. Majd legutolsó találkozásunkkor betegen is olyan nagyon szépen muzsikáltál, ahogyan csak te tudsz. Később magányodat egy verseskötetbe zártad, talán hogy ne terheljél vele senkit... Sepsi Dezső, ahogy remélted, a napokban betemetett téged ez a csuda kék csupa fény ég, hogy fejfa nélkül is emlékezzünk Rád. Dúdolom kedvenc keservesedet: Napom napom bánatnapom / Kit elvesztettem nem kapom / Azt most eszi a föld gyomra / Nem láthatom többet soha. Dúdolom s tudom, most már odafenn hangolsz, és sorra elmuzsikálsz minden kedvenc dallamunkat, s aztán majd azokat is, amelyeket még ezután kellett volna muzsikálnunk. Hegedűdön a piros pántlikát fújja, csak fújja a novemberi kék szél. U.i.: Ugye Te is tudod, hogy nincs halál?

Panek Kati

(Szabadság, 2005/261. 2. – 2005. november 7., hétfő)